

то историческа книга, но съдържава за чело-
вѣка едно откровение на Божій-тъ свѣтъ и
на воля-тъ му. “Отъ Св. Духа подбуждае-
ми глаголаша Святїи Божїи челоуѣцы” (2
Пет. 1; 21). За това ся казува че всяко Пи-
саніе е Богодухновенно (2 Тим. 3; 16). Бо-
годухновенно тука ще каже, такова непосред-
ственно и съвършенно откровение отъ Св. Ду-
ха, въ умъ-тъ на священнописатели-ты, на
нѣща колкото не могли да разумѣйтъ друго
яче, — и такова дѣятелно настоятелство за
оня, които могли да узнайтъ чрезъ други
средства, щото да ги упаси съвършенно отъ
всякъ погрѣшкъ, въ всяко нѣщо, кое-
то бы могло и въ най малко да повреди на-
писанны-ты въ книги-ты имъ догмы и за-
повѣди . Понеже всички-ти съгрѣшихъ, то
писаніе-то е много по честно отъ всичко
друго, *защото то ся относи къмъ грѣшни-*
цы-ты, и открыва свойство-то и достоин-
ство-то на Христа Спасителя. — Това го-
рѣказано откровение прави свѣтли страни-
цы на Писаніе-то. Отъ това то ся нарича дру-
го яче “Слово Христово.” Като почувству-
ва нѣкой, че е грѣшенъ, и открие че има ну-
ждѣ отъ Спаситель, и намѣри въ Христа всич-
ко неизмѣнно, щото му е потрѣбно, и всичко
що ся относи за него и за спасеніе-то му,
види му ся тогава Писаніе-то бескрайно честно.

Важный-тъ въпросъ, “що трѣбува да пра-
виъ за да ся спасъ” ? зима тука тогава удо-
влетворителенъ отговоръ. Оставленіе-то на